

да отхождатъ въ соборете тѣхъни да ги колатъ
втайно на гнѣсныхъ си молбахъ.

Бащата на дѣцата оусѣщаше въ невинностьта
на синовете си, чи сѣ подмладѣва и дохожда
на първѣя си животъ, въ който още не бѣше согрѣ-
шилъ; Той гладаше на тѣхъ сѣ голѣма теплота;
веселеше сѣ, когато ги слѣшаше, сѣ колко смире-
ніе казѣвахъ слѣдъ оучителѣ си оныѣ свѣты ре-
чи; и като сѣ свърши оученіето, они сѣ затича-
ха веселы на колѣната мѣ; той ги пригърна и ги
цѣлѣна сосѣ сѣлазыхъ на лицето си, сѣлазы, на ко-
нито избора не можеше да сѣ искаже; тѣѣ сѣлазы тол-
косѣ бѣха смѣсны сѣ радостъ и колѣзнованіе, сѣ
каваніе и надежда, сосѣ совѣстостіене за себе си, и
сѣ любовъ за синовете си.

Рекохъ, чи въ това похорище бѣше нѣщо важно,
което оумилабаше Апекида особливо; и воистинно
не бы можало да сѣ опише дръго тако торжество
по прилична на една Вѣра добротворителна, ко-
то е направена да подкани склонностьта и лю-
бова, и която да сѣбди всѣко чѣствително че-
ловѣческо сердце.

Въ това време сѣ отвориха едни брата отъз-
трѣ полѣка, и блѣзе еднѣхъ чѣловѣкъ твърдѣ старъ
облегнатъ на тогата си. Като го видѣ сокрані-
ето стана сичкото на нозѣ сосѣ едно дѣлакоко сми-
реніе; и Апекидъ, като го видѣ, оусѣти въ себе
си, чи го тѣгли едно силно нѣщо камто него.